

Sygn. akt VU 278/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Mariola Mastalerz

Protokolant st. sekr. sądowy Ilona Królikiewicz

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku **B. C. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..**

o prawo do renty w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania B. C. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

z dnia 10 lutego 2011r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje wnioskodawcy B. C. (1) prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na stałe, poczynając od dnia 1 lutego 2012r.

Sygn. akt VU 278/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 lutego 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M.. odmówił B. C. (1) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, bowiem Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 31 stycznia 2012 roku nie uznała wnioskodawcy za niezdolnego do pracy.

Od powyższej decyzji odwołał się B. C. (1), podnosząc, że jego stan zdrowia uzasadnia przyznanie mu renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy a ponadto stan jego zdrowia stale się pogarsza.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie.

Na rozprawie w dniu 11 września 2013 roku wnioskodawca wnosił o przyznanie renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na stałe.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił, co następuje:

Wnioskodawca B. C. (1) urodzony (...), posiada wykształcenie zasadnicze zawodowe – ukończył (...) Szkołę Zawodową (...) w P.. W zawodzie tj. mechanik-rolnik nigdy nie pracował. Po zakończeniu nauki - w latach 1983-1992 - pracował w Rejonowym Zakładzie (...) w P. na stanowisku pomocnika operatora a następnie po uzyskaniu odpowiednich uprawnień - operator spycharki.

(dowód: oświadczenie wnioskodawcy z dnia 5 grudnia 2012r. nagranie od minuty 1.34 do minuty 5.36 koperta k. 53, oświadczenie wnioskodawcy z dnia 13 czerwca 2013 r. nagranie od minuty 0.38 do 3.07 koperta k. 84, oświadczenie wnioskodawcy z dnia 11 września 2013 r. nagranie 0.34 do 7.41 koperta k. 94, świadectwo pracy k. 7 akt rentowych)

Wnioskodawca posiada uprawnienia do kierowania spycharką III stopnia wydane w dniu 2 grudnia 1988 roku.

(dowód: uprawnienie do obsługi spycharek i ciągników do 110 KW k. 92)

W chwili wypadku wnioskodawca pracował w Przedsiębiorstwie (...) w B. na stanowisku operator-mechanik. W tym zakładzie pracował przez około 6 miesięcy. Natomiast po wypadku w okresie od 1998 roku do 1999 roku B. C. (1) pracował jako dozorca - strażnik dozoru mienia a od 2000 roku do dzisiaj wnioskodawca pracuje jako pracownik gospodarczy (dozorca) w Zakładzie Pracy (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B..

(dowód: oświadczenie wnioskodawcy z dnia 5 grudnia 2012r. nagranie od minuty 1.34 do minuty 5.36 koperta k. 53, oświadczenie wnioskodawcy z dnia 13 czerwca 2013 r. nagranie od minuty 0.38 do 3.07 koperta k. 84, oświadczenie wnioskodawcy

z dnia 11 września 2013 r. nagranie 0.34 do 7.41 koperta k. 94, świadectwo pracy k. 7 akt rentowych, zaświadczenie k. 19 akt rentowych, zaświadczenia z zakładu pracy chronionej k. 59, 77, 105, 117, 145, 163, 187, 211, 241,

W dniu 23 września 1994 roku wnioskodawca pracując przy naprawie spycharki uległ wypadkowi przy pracy. Przy wbijaniu sworzni opilek metalu wpadł mu do oka. Zdarzenia tego pracodawca oraz organ rentowy nie uznali za wypadek przy pracy. W wyniku złożonego odwołania Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 9 sierpnia 1999 roku w sprawie sygn. akt IX U 3423/98 uznał, iż B. C. (1) w dniu 23 września 1994 roku uległ wypadkowi przy pracy.

(dowód: protokół ustalenia okoliczności wypadku k. 4-9, wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 9 sierpnia 1999 roku wraz z uzasadnieniem k. 21-23 akt wypadkowych)

Orzeczeniem z dnia 29 października 1999 roku Lekarz Orzecznik ZUS ustalił u wnioskodawcy 35% długotrwały uszczerbek na zdrowiu spowodowany skutkami wypadku z dnia 23 września 1994 roku. Powyższe orzeczenie było podstawą do przyznania wnioskodawcy prawa do jednorazowego odszkodowania.

(dowód: decyzja ZUS z dnia 3.11.1999r. k. 26 akt wypadkowych, orzeczenie LO k. 24 akt wypadkowych)

Wnioskodawca uprawniony był do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 1 maja 1995 roku do 31 stycznia 2012 roku z powodu stanu narządu wzroku.

(dowód: decyzja ZUS z dnia 17.11.1999 r. k. 15, z dnia 22.08.2003 r. k. 109, z dnia 5.10.2005 r. k. 157, z dnia 8.01.2007 r. k. 175, z dnia 19.02.2009 r. k. 239 akt rentowych, dokumentacja medyczna w aktach sprawy)

W dniu 5 grudnia 2011 r. B. C. (1) wystąpił z wnioskiem o ustalenie dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

(dowód: wniosek k. 291 akt rentowych)

Orzeczeniem z dnia 3 stycznia 2012 roku lekarz orzecznik ZUS po rozpoznaniu jaskry oka lewego oraz ślepoty oka lewego stwierdził, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

(dowód: orzeczenie lekarza orzecznika z dnia 3.01.2012r.. z dokumentacją medyczną k.20 w aktach organu rentowego)

B. C. (1) wniósł sprzeciw od powyższego orzeczenia, w wyniku czego sprawę skierowano na komisję lekarską ZUS, która po rozpoznaniu tożsamy schorzeń w dniu 31 stycznia 2012 roku wydała orzeczenie zgodne z orzeczeniem Lekarza Orzecznika.

(dowód: orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 31.01.2012 r. k.24 w aktach organu rentowego)

Aktualnie u wnioskodawcy występują następujące schorzenia:

- ślepotą oka lewego,
- całkowite odwarstwienie siatkówki oka lewego,
- jaskra wtórna oka lewego,
- nadciśnienie tętnicze,
- dna moczanowa,
- łuszczyca,
- zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowego w przebiegu zmian zwyrodnieniowych.

(dowód: opinia biegłego okulisty A. C. k. 16-17 wraz z opinią pisemną uzupełniającą k. 58,

częściowo opinia biegłego okulisty D. P. k. 73-77 wraz z opinią pisemną uzupełniającą k. 88,

opinia biegłego kardiologa M. M. k. 21-22,

opinia biegłego neurologa B. M.k. 26-27,

opinia biegłego reumatologa A. D.k. 31-32verte)

Wnioskodawca z powodu schorzeń okulistycznych jest częściowo niezdolny do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Niezdolność ta ma związek z wypadkiem przy pracy z dnia 23 września 1994 roku i ma charakter trwały.

(dowód: opinia biegłego okulisty A. C. k. 16-17 wraz z opinią pisemną uzupełniającą k. 58,

częściowo opinia biegłego okulisty D. P. k. 73-77 wraz z opinią pisemną uzupełniającą k. 88)

Wnioskodawca z powodu schorzeń kardiologicznych, neurologicznych i reumatologicznych nie jest niezdolny do pracy.

(dowód: opinia biegłego kardiologa M. M. k. 21-22,

opinia biegłego neurologa B. M. k. 26-27,

opinia biegłego reumatologa A. D. k. 31-32verte)

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję odmawiającą wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy oparł się na przepisach ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym

z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 19, poz. 1673).

Zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 w/w ustawy za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło

w związku z pracą:

- 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;
- 3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Stosownie do art. 6 ust. 1 pkt 6 w/w ustawy z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje „renta z tytułu niezdolności do pracy” - dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

W myśl art. 17 ust. 1 w/w ustawy przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Definicję niezdolności zawiera przepis art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j: Dz.U. z 2009 roku, nr 153, poz. 1227 z późn. zm.), który stanowi, że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 2 i 3 w/w ustawy).

Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 w/w ustawy).

Ponadto zachowanie zdolności do pracy w warunkach określonych w przepisach o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych nie stanowi przeszkody do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy (art. 13 ust. 4).

Dokonując zaś oceny przewidywanego okresu niezdolności do pracy zarobkowej bierze się pod uwagę przesłanki wynikające z treści § 6 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. nr 273, poz. 2711), czyli charakter i stopień naruszenia sprawności organizmu oraz rokowania odzyskania zdolności do pracy. Treść powołanych przepisów obliguje do tego, aby niezdolność do pracy rozpatrywać indywidualnie w odniesieniu do konkretnej osoby, przy uwzględnieniu jej stanów chorobowych, wieku, kwalifikacji.

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, że wnioskodawca w dniu 23 września 1994 roku uległ wypadkowi przy pracy w wyniku, którego doznał uszkodzenia oka lewego. W związku z powyższym w okresie od 1 maja 1995 roku do 31 stycznia 2012 roku wnioskodawca pobierał okresową rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Renta przyznawana była pięcioma kolejnymi decyzjami organu rentowego, wydawanymi na podstawie orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS lub Komisji Lekarskiej ZUS, w których B. C. (1) każdorazowo uznawany był za częściowo niezdolnego do pracy.

Celem ustalenia, czy stan zdrowia ubezpieczonego kwalifikuje go jako osobę niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na dalszy okres, Sąd Okręgowy dopuścił

i przeprowadził dowód z opinii biegłych dwóch okulistów, reumatologa, neurologa i kardiologa, jako odpowiednich ze względu na jego schorzenia.

Biegli kardiolog, neurolog i reumatolog uznali wnioskodawcę za zdolnego do pracy, jednakże ocenili oni stan zdrowia wnioskodawcy jedynie przez pryzmat dodatkowych schorzeń B. C. (1). Głównym schorzeniem wnioskodawcy spowodowanym wypadkiem przy pracy jest obecnie schorzenie o podłożu okulistycznym, z którego to powodu uprawniony był dotychczas do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku

z wypadkiem przy pracy. Bowiem właśnie podczas zaistniałego w dniu 23 września 1994 roku wypadku przy pracy, zostało uszkodzone oko lewe wnioskodawcy. Dlatego też kluczowe znaczenie w sprawie miały opinie sporządzone przez biegłych okulistów

A. C. i D. P.

Opinie biegłego okulisty A. C. (2) (główna i uzupełniająca) oraz pisemna uzupełniająca opinia biegłego okulisty D. P., stanowiły dla Sądu podstawę ustaleń faktycznych odnośnie spornej kwestii, gdyż są jasne, logiczne i wyczerpująco uargumentowane.

Biegła A. C. (2) rozpoznała u wnioskodawcy ślepotę oka lewego, całkowite odwarstwienie siatkówki oka lewego oraz jaskrę wtórną oka lewego. Biegła uznała, iż B. C. (1) jest częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

z dnia 23 września 1994 roku, gdyż w znacznym stopniu utracił zdolność do pracy zgodnej

z kwalifikacjami tj. na stanowisku związanym z obsługą maszyn w ruchu oraz prowadzenia maszyn rolniczych i innych. W dalszej części swojej opinii biegła wyprowadziła dalej idący wniosek, bowiem wskazała, iż w jej ocenie wnioskodawca trwale stracił zdolność pracy na stanowisku związanym właśnie z obsługą maszyn w ruchu oraz prowadzenia maszyn rolniczych i innych. Biegła A. C. (2) wskazała również, iż stan zdrowia wnioskodawcy od 1995 roku (a więc od czasu kiedy pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy) nie zmienił się. B. C. (1) był badany przez lekarzy okulistów konsulatów ZUS w dniach 26 października 1999 roku i 19 stycznia 2009 roku, którzy jednoznacznie stwierdzili u wnioskodawcy częściową niezdolność do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Natomiast protokół ostatniej opinii lekarskiej z dnia 31 stycznia 2012 roku odbierającej wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, nie zawiera protokołu badania przez lekarza konsultanta okulistę orzecznika ZUS.

W swojej opinii uzupełniającej wydanej ze względu na zgłoszone przez organ rentowy w piśmie z dnia 19 listopada 2012 r. (k. 47-48) zastrzeżenia, biegła podtrzymała opinię główną. Podkreśliła, że wnioskodawca po wypadku w 1994 roku utracił zdolność do pracy na stanowisku mechanika maszyn i operatora spycharki.

Również druga biegła okulista D. P. , która wydawała opinię z uwagi na zgłoszony przez organ rentowy wniosek o powołanie dowodu z innego biegłego okulisty zawarty w piśmie procesowym z dnia 1 lutego 2013 r. (k.62), rozpoznała u wnioskodawcy stan po urazie oka lewego, ślepotę oka lewego, jaskrę wtórną, zaćmę prawie dojrzałą oka lewego i praktyczną jednoocność. Biegła wskazała w swojej opinii uzupełniającej, że wnioskodawca w 1994 roku uległ wypadkowi przy pracy i na trwale utracił zdolność do pracy na stanowisku mechanika maszyn i operatora spycharki.

W ocenie Sądu Okręgowego powyższe opinie dwóch biegłych okulistów, mogą stanowić podstawę ustaleń w przedmiotowej sprawie. Przy ocenie opinii wydanych w rozpatrywanej sprawie Sąd Okręgowy miał na względzie, iż opinia biegłego podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłych, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych

w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c., Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Sąd nie jest związany opinią biegłego i ocenia jej na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów.

Sąd Okręgowy przyjął w niniejszej sprawie wyżej wskazane opinie za podstawę rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, uznając, że opinie powyższe sporządzone przez lekarzy specjalności odpowiednio dobranej do schorzenia głównego wnioskodawcy w sposób fachowy, merytoryczny odnoszą się do oceny niezdolności w płaszczyźnie medycznej (biologicznej), gdzie biegłe wzięły pod uwagę charakter i przebieg procesów chorobowych wnioskodawcy na stan czynnościowy organizmu. Biegłe w tych wskazanych opiniach wzięły pod uwagę posiadane przez B. C. (1) kwalifikacje, wiek, zawód, wykonywane czynności i warunki pracy oraz możliwość dalszego wykonywania pracy zarobkowej. Sąd podzielił poglądy wyrażone w tych opiniach. Biegłe wnikliwie oceniły stan zdrowia wnioskodawcy, po dokonaniu badań przedmiotowych i podmiotowych strony oraz zapoznaniu się z dokumentacją lekarską z przebiegu leczenia i w sposób jednoznaczny wykazały istnienie przesłanek uzasadniających przyznanie prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Oceniły zdolność do pracy wnioskodawcy przez pryzmat zawodu jaki zdobył kończąc naukę w szkole tj. operator- mechanik oraz zawodu który przez niemal 10 lat przed wypadkiem wykonywał tj. operatora spycharki. W ocenie Sądu Okręgowego w odniesieniu do tych zawodów winna być oceniana zdolność do pracy wnioskodawcy. Tym samym Sąd nie podzielił opinii głównej biegłej D. P. (k.73-77) w zakresie w jakim twierdziła ona, że B. C. (1) jest zdolny do pracy. Wydając taką opinię biegła miała na względzie, że wnioskodawca posiada podstawowe wykształcenie a prawidłowy stan prawego oka oraz czas jaki upłynął od wypadku, pozwolił na zaadaptowanie się do jednoocznosci. Oceniała więc zdolność do pracy wnioskodawcy do kwalifikacji znacznie zaniżonych niż w rzeczywistości B. C. (1) posiada. Nie można bowiem utożsamiać wykształcenia podstawowego, a więc posiadania kwalifikacji do wykonywania prac prostych, nieskomplikowanych, głównie fizycznych z pracą w zawodzie operatora-mechanika czy operatora spycharki, do którego B. C. (2) zdobył dodatkowe Państwowe uprawnienia.

Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę miał na uwadze, że o prawie do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy decyduje taki stopień nasilenia schorzeń, który obiektywnie - na podstawie opinii biegłych specjalistów, czyni osobę ubezpieczonego co najmniej częściowo niezdolnym do pracy. Aktualnie stopień nasilenia rozpoznanych u B. C. (1) schorzeń, takie twierdzenia uzasadnia.

W ocenie Sądu Okręgowego nie można podzielić stanowiska organu rentowego, że wnioskodawca jest zdolny do pracy w zakresie swoich kwalifikacji, bowiem mimo, że po wypadku nie pracował w zawodzie to jednak pracował jako palacz co i jako stróż, a więc wykonywał prace zgodne z jego kwalifikacjami. Organ rentowy podniósł również, że stwierdzone przeciwwskazania do pracy w jedynym zawodzie, nie oznaczają, że jest on częściowo niezdolny do pracy. Z takim stanowiskiem nie sposób się zgodzić. W wyroku z dnia 15.09.2006 roku I UK 103/06 Sąd Najwyższy orzekł, iż ubezpieczony może być uznany za częściowo niezdolnego do pracy, gdy zachował zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (np. wymagającej niższych albo niewymagających żadnych kwalifikacji), lecz jednocześnie utracił w znacznym stopniu zdolność do wykonywania pracy, do której posiada kwalifikacje. Ubezpieczony przed wypadkiem jakiego doznał wykonywał prace operatora - mechanika maszyn i operatora spycharki, do której to pracy posiada specjalistyczne uprawnienia. Częściowa niezdolność do pracy polega na utracie w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. W przypadku wnioskodawcy jego kwalifikacje do wykonywania pracy w charakterze operatora-mechanika maszyn i operatora spycharki stały się nieprzydatne, gdyż z uwagi na stan zdrowia utracił zdolność do jej wykonywania. Zdolność wnioskodawcy do pracy należy ocenić w odniesieniu do kwalifikacji formalnych oraz rzeczywistych tzn. do zawodów – jakie wykonywał przed wypadkiem. W ocenie Sądu Okręgowego ustalenie zachowanej zdolności do pracy uwzględniać musi wykonywanie porównywalnych pod względem poziomu posiadanych kwalifikacji określonych rodzajów prac ze względu na cechy wspólne, i umożliwiające wykorzystanie dotychczasowych kwalifikacji i umiejętności. Wnioskodawca aktualnie nie może wykorzystać nabytych wcześniej umiejętności, wykonuje prace w warunkach pracy chronionej jako pracownik dozoru, które są pracami gorzej opłacanymi. Prac tych nie wykonywał przed wypadkiem, dopiero utrata zdrowia zmusiła go do pracy w charakterze pracownika dozoru (pracownika gospodarczego), która nie odpowiada jego kwalifikacjom. Prace tę wykonuje w warunkach pracy chronionej. Ponadto wbrew stanowisku organu rentowego, oceny zdolności do pracy wnioskodawcy nie można odnieść do pracy palacza co, bowiem pracy tej praktycznie nie wykonywał – co wynika z treści jego pisma

z dnia 12 czerwca 2013 r. (k. 82).

Sąd Okręgowy uznał zatem, stosownie do wyżej wspomnianych powyżej opinii biegłych okulistów A. C. (2) i opinii pisemnej uzupełniającej biegłej D. P., że bez wątpienia materiał dowodowy w sprawie przemawia za uznaniem wnioskodawcy za częściowo niezdolnego do wykonywania pracy zarobkowej w związku z wypadkiem przy pracy od dnia złożenia wniosku na stałe. Biegle wskazały bowiem jednoznacznie, że B. C. (1) zdolność do pracy w charakterze mechanika maszyn czy też operatora spycharki utracił na zawsze.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. oraz cytowanych wyżej przepisów, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 1 lutego 2012 roku (tj. od następnego dnia po ustaniu prawa do renty z powyższego tytułu) na stałe.